

[Københavns 3die Valgkreds]: Det har jeg slet ikke sagt!), eller være forpligtet til at arbejde for, at vi ruste af yderste Evne, eller rettere sagt langt ud over yderste Evne og maaske derved indvikle os i hensigtsløse Forviklinger. Befalingsmændene maa have Ret til at skønne over, hvorvidt der skal være den eller den Forsvarsordning eller maaske overhovedet slet ingen. Saa længe de ere i Tjenesten, have de at udføre det Arbejde, Tjenesten kræver af dem, men ud over det kan man ikke stille Krav til dem. De maa have Ret til at hævde sig som Statsborgere, og jeg kan fuldt ud underskrive, hvad det ærede Medlem for Holbæk Amts 1ste Valgkreds (Rode) i den Henseende for nylig udtalte. Men Hæren er jo meget tilbøjelig til at ville hævde sig som en Stat i Staten, en Institution, der har Særrettigheder og Forrettigheder. (N. P. Jensen [Københavns 3die Valgkreds]: Særpligter!). Det ærede Medlem siger, at Hærens Befalingsmænd have Særpligter. Det kan jeg ikke erkende. De have ikke andre Pligter end dem, deres Arbejde paalægger dem, og som de faa deres Betaling for at varetage, akkurat som Tilfældet er med andre Statsembetsmænd. Denne Betragtning, der hyppig kommer frem fra Hærens Side, at den ligesom danner en særlig Del indenfor Staten, maa vi søge at faa udryddet, og jeg vil i hvert Fald gøre mit til at slaa den ned, hvor som helst den kommer frem.

Det ærede Medlem (N. P. Jensen [Københavns 3die Valgkreds]) rettede enkelte andre Bebrejdelser til mig og udtalte blandt andet, at jeg havde sagt, at der var en anden Overkretsdom, som var gal, end den Dom, der er fældet i Sagen mellem Oversergent Sørensen og Stabssergent Schmidt. Jeg har imidlertid ikke udtalt, at denne Overkretsdom var gal, jeg benyttede den kun som Eksempel paa Straffelovens Strengthed. Det var aldeles ikke Dommen, jeg kritiserede, for under de foreliggende Omstændigheder kunde formentlig Overkretsretten ikke handle synderlig anderledes, end den gjorde. Det ærede Medlem sagde, at da vedkommende Officer mødte den vedkommende Soldat paa Gaden, var han upudset og uordentlig paaklædt. Det staar der ikke noget om i Dommen, og jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem har det fra. Saa vidt jeg ved, er det netop oplyst, at det ikke var Tilfældet, og at der i Virkeligheden ikke var Grund til at klage paa hans Paaklædning. Heller ikke af den Grund var der altsaa noget for Officeren at klage over.

+

Det ærede Medlem bebrejdede dernæst meget stærkt Socialdemokraterne og de Radikale, at vi havde lært Soldaterne at undlade at klage, naar der var Grund til det. Nej, det have vi aldeles ikke lært Soldaterne. Have vi udfoldet nogen Virksomhed i den Retning, har det højst været, at vi have paapeget den Kendsgerning, at de menige stod sig bedst ved at lade være med at klage. De, der have lært Soldaterne dette og gennem mange Aar indprentet dem dette Forhold, ere selve Befalingsmændene og navnlig Officererne. Jeg tror, at alle, der have været Soldat, ville kunne bevidne, at naar der har været Tale om den Ret, man som Soldat har til at klage, er der altid fra Befalingsmændene mere eller mindre tydeligt fremkommet en Antydning af, at man helst maatte lade være at klage. Det er sagt mange Gange endog udtrykkeligt. Det ærede Medlem har altsaa ikke Ret i, at det er os, der have fremhævet, at Soldaterne burde lade være at klage, det er Officererne selv, der have gjort det.

Det glæder mig, at det ærede Medlem i sin Tale erkendte, at der virkelig var Grund til at foretage Forandringer i den militære Retspleje og den militære Straffelov, da vi saa formentlig kunne faa det ærede Medlems værdifulde Hjælp og Støtte til de Bestræbelser, vi ønske at faa fremmede. Det takker jeg det ærede Medlem for, og jeg haaber at se ham som Deltager i det Arbejde, der i Henhold til den højt-ærede Forsvarsministers Udtalelser i den nærmeste Fremtid vil komme til at foreligge.

Forsvarsministeren (Krabbe): De i Dag faldne Udtalelser har jeg i det hele paahørt med stor Tilfredsstillelse, og det glædede mig særlig, at den ærede Ordfører fandt sig tilfredsstillet ved de Foranstaltninger, jeg havde stillet i Udsigt at ville foreslaa. Jeg kan sige, at øjeblikkelig, da det Tilfælde indtraf, som har givet Anledning til Forespørgselen, stod det mig klart, at det var dette, som burde gøres, og som jeg vilde foreslaa, og da Forespørgselen blev anmeldt og blev stillet her, saa var det mig ganske klart, at det var dette, hvormed jeg vilde besvare den. Det var mig derfor en stor Tilfredsstillelse at høre af den ærede Ordfører for Forespørgerne (L. Jessen), at det ogsaa er dette, han tilsigter.

De Ytringer, der i øvrigt ere fremkomne i Dag, give mig kun Anledning til nogle faa Bemærkninger. Jeg skal slutte